

Szabó Bogár Imre
MAGYARÁZAT

feketén hullnak, múlnak, avulnak egyre a percek,
amint lehullnak: darabokra törnek, egy se marad meg
tisztá örömnék - hiába volt az: ma már csak holt gaz:
bokáig érő szűrős, szálkás anyag. ha volt is benne,
mi szép s igaz lenne: odavan már. vörösre festve
borul rá az este: fogy a naptár. lázasan küzd még,
ami súlyos emlék vagy édes búbánat, hogy tart-
sam magamban: e változó anyagban el ne keve-
redjen, át ne színeződjön, lényege nehogy csak
látszatként jelenjen, mint oktalan tünet vagy
melankólia. pedig hát így is: ez is, az is holt
gaz, összekeveredik hazuggal az igaz eb-
ben a szűrős szálkás anyagban - ahol a
percek kis kanóca serceg és mindig
kilobban - feketén hullanak, össze-
töredeznek, mint üvegszilánkok:
ezek a percek, s hiába szeret-
ném, hogy mélytenger sze-
med még ma is tisztán
lássam, hiába akar-
tam, hogy parázs-
ajakadban tartsd
meg nékem a lá-
zat, magam sem
vagyok már, te sem,
aki voltál: a régi szép
alázat, ennek már vége,
s ennek emléke a változó
anyagban átrendeződött, el-
színeződött, mint a könnyű fé-
mek, ha tűzzel égetted meg: az
ido ránk rakódott, s ma már oly távoli
neved kimondani, mintha nem is volnál,
hogya a szívtájék néha visszafáj még: tavaszi
sóhajnál kevesebb óhajtás ez a játék. s puhán szállingóz-
nak, hullanak csak hullnak hajamba a múlnak időkristályai.